

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Синем Салим,
студентка във II курс , специалност "Медицинска сестра"
във Филиал Шумен на Медицински университет - Варна:**

ИЗБРАХ ПРОФЕСИЯ, ЗА КОЯТО ТРЯБВА СЪРЦЕ

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Синем Салим:

Автор: Синем Али Салим
Възраст: 20 години

Образование: Студентка във II курс , специалност "Медицинска сестра" във Филиал Шумен на Медицински университет - Варна

Девиз: "Всеки завой по пътя ни е урок!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Като малка исках да стана медицинска сестра. Понякога желанията се осъществяват, друг път мечтите си остават просто мечти, защото често детските блянове се разминават или нямат нищо общо с това, което ще се случи в действителност.

Още като дете знаех отговора на въпроса „Какъв искаш да станеш като пораснеш?“. Отговорът ми беше готов всеки път когато ми задаваха този въпрос. Родителите ми имаха една мечта - да ме видят облечена в бяла престилка. В медицинската професия има голяма приемственост.

В детските ми години никога не съм имала амбициите да ставам спортистка, балерина, актриса и дори не съм си играла на учителка. Исках обаче да работя с хора – с възрастни и деца, винаги съм обичала и уважавала възрастните хора и децата.

Интересът ми към медицината го е имало винаги - баща ми, братовчедка ми също работят в сферата на медицината, а аз съм израснала с това. Аз също избрах медицинската професия – професията, за която трябва сърце. Баща ми е ветеринарен техник, занимава се с животни, грижи се за тях и ги лекува. А аз избрах да се грижа за хората, да полагам грижи за нуждаещите се.

Винаги съм уважавала професията и дейността на баща ми, защото медицинските грижи са необходими не само за хора, но и за животни. Въпреки всичко аз никога няма да съжалявам за избора си, защото това беше моята цел.

Да съм медицинска сестра е сбъдната мечта. Единствена мечта от детството ми е била да мога да помагам на хората и като благодарност да виждам усмивки по лицата им и щастие в очите им. Мисълта, че мога да направя болката по-поносима, че с една усмивка, малко внимание и загриженост, с една блага дума, мога да даря спокойствие и щастие на друг човек, ми дава сили, вдъхновение, стимул да бъда още по-добра – като медицински специалист и като човек.

Много добре си спомням всичките тихи и спокойни вечери на село, в които за пореден път четях и предпочитвах старите учебници на баща ми от ветеринарното училище. За мен отдавна беше ясно, че искам да стана медицинска сестра и преди 2 години избрах специалността „Медицинска сестра“ във Филиал Шумен на Медицински университет - Варна. Тази професия има приложение на много места. Харесва ми, защото мога да се реализирам в България.

Преди всичко има едно важно нещо – наистина да искаш да поемеш тази отговорност. Защото да си медицинска сестра е отговорност. Да бъдеш медицинска сестра не е просто професия, а призвание, отдаденост, отговорност – не само към болния, но и към неговото семейство и приятели. Тази професия е много хуманна, защото се отдаваме изцяло на хората. Исках да бъда медицинска сестра и не съжалявам за избора си. Знаех предимствата и недостатъците на професията и избрах именно нея, без страх и колебание, защото знам, че мога да се справя с всичко.

Родена съм в България, това е моята родина, моят дом. Тук за първи път бях щастлива. Тук ще живея, ще създам семейство. В България започна моят живот и вярвам, че именно тя го прави смислен и точно такъв, какъвто искам да го изживея. Аз не искам да напусна родината си, за да търся спокойствие другаде. А и как ще го намеря там, където съм чужда?!

Защо избирам да остана в България? Причините са повече от една. Аз не си представям живота – своя и този на моето семейство – далеч от България. Тук са спомените ми, семейството ми, което ме е подкрепяло винаги, тук са най-близките ми и верни приятели, с които съм споделяла и щастливите и тъжните мигове. Тук е сърцето ми. А където е сърцето, там е и домът ми.

След като завърша образованието си, искам да остана да работя в България. Вярвам, че всеки един от нас трябва да даде всичко от себе си, за да стане страната ни по-добро място за живот.

Ще остана в България и ще се боря, защото така съм възпитана и за мен така е правилно. Сигурна съм, че тук, в родината си, ще имам възможност за пълна реализация и усъвършенстване. Знам, че има добри професионалисти, от които имам какво да получа като знания и умения, но имам какво и да дам за родината си.

Нека да има и в родината ни професионалисти, здравни специалисти, които обичат работата си и да могат да положат най-добрите грижи за хората. България има нужда от нас! България има бъдеще и това бъдеще сме ние!

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 02.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
бр. 9/2018*